

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko Gminie Miasto R. i Spółdzielni "[...]" w R.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
przyznaje adwokatowi D. L. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w R. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł
podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług
z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu zagadnień prawnych oraz jej oczywistej zasadności. Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze skarżąca formułując rzekome „istotne zagadnienie prawne”, zmierza do podważenia wiążącego ustalenia faktycznego w postaci dobrej wiary Spółdzielni „[...]”, przy braku sformułowania w skardze choćby jednego zarzutu dotyczącego naruszenia prawa procesowego. Uniemożliwiałoby to więc Sądowi Najwyższemu, w razie ewentualnego rozpoznawania skargi kasacyjnej, skontrolowanie tej kwestii. Po drugie, szczegółowa analiza skargi nie daje podstaw do przyjęcia, że jest ona w sposób oczywisty uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził na rzecz pełnomocnika powódki koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.